

ENTERRAMENT de MN. MANUEL MIRASOL I IÑURRIETA

Parròquia de Sant Domènec // Vic, 12-5-2017

Dijous IV setmana de Pasqua

El Pare ha cridat el nostre germà Mn. Manuel Mirasol i Iñurrieta a la seva Casa en el temps pasqual. L'ha cridat després d'una llarga i fecunda vida: noranta-dos anys. Una vida marcada per la seva vocació i ministeri sacerdotal que exercí seixanta anys en diferents parròquies de la nostra diòcesi de Vic. El qui visqué immers en la fe en Crist i cregué sempre fermament que Jesús era el seu Salvador, ara ha estat cridat a participar de la vida per sempre. La victòria de Crist sobre el pecat i la mort que ell cregué, visqué i ensenyà, ara, en el moment de la seva mort, és per a nosaltres motiu d'esperança. No acomiadem per sempre un germà, ni ho fem amb una tristesa sense esperança, sinó que proclamem la mort i resurrecció de Crist en la certesa que Jesús, el Senyor, l'ha pres a casa seva, perquè ell visqui allà on Jesús està.

Les lectures pròpies de la litúrgia d'aquest divendres de la quarta setmana de Pasqua ens han parlat d'aquesta esperança. I nosaltres farem bé d'assaborir-les per experimentar com el nostre cor, talment els deixebles d'Emaús, s'abrusa quan la Paraula de Déu és proclamada i gustada interiorment.

En la primera lectura, dels Fets dels Apòstols, hem escoltat les paraules de la predicació de sant Pau en la sinagoga d'Antioquia de Pisídia. Sant Pau parla amb tota claredat i valentia de Jesús, anunciant la Bona Nova de sempre de l'Església. Aquella Bona Nova que avui, quasi dos mil anys després, continua essent actual; i ho serà, certament, fins a la fi dels segles. Pau i Bernabé foren enviats a la missió evangelitzadora, perquè l'Evangeli de Crist no té fronteres, és per a tots els homes sense cap distinció. El nostre germà, Mn. Manuel Mirasol, forma part d'aquests apòstols de Crist que, al llarg dels temps, han estat enviats a proclamar la mort i resurrecció de Crist per tot el món. Ell va escoltar la crida al sacerdoci en la seva joventut, quan ja tenia experiència en el món del treball i havia experimentat les dificultats de la vida. En sentir la crida no en va dubtar i es va llançar a la preparació en el Seminari per a rebre els ordes sagrats, que el farien presència de Crist enmig del seu poble. En tots els seus ministeris exercits en la seva llarga vida sacerdotal es va mostrar sempre servidor dels germans. Ben atent a les necessitats dels qui servia. Lluitador per la promoció de tots, amb justícia i solidaritat. Ben curós en la celebració cristiana. Fogós en la predicació de la fe i de l'amor. I és que no pot ésser de cap altra manera. La fe cristiana no és una lliçó que solament hem d'aprendre per repetir d'una manera automàtica, sinó que és molt més. La fe cristiana és un foc que arriba al cor i no pot fer res més que encendre per on passa. La fe cristiana és una llum que irromp en el cor, per pura gràcia, i no pot deixar d'il·luminar on es troba. I és que la fe cristiana és relació viva amb Jesús. Sí, relació viva amb qui viu per sempre, amb aquell que fou condemnat i executat, baixat de la creu i enterrat en un sepulcre; però que Déu ressuscità i ara és viu entre nosaltres. Com ens ensenya el papa Francesc: «Jesucrist t'estima. Ha donat la vida per salvar-te; i ara és viu al teu costat, cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te.» En una paraula, la fe cristiana és vida, implica la vida, transforma la vida, lluita per transmetre la vida plena que s'ha rebut per pura gràcia. El qui sap que tot és do, tot és gràcia, no pot fer res més que donar debades el que de franc ha rebut. Així ho visqué Mn. Manuel Mirasol, i avui nosaltres en donem gràcies a Déu per ell i pel seu ministeri.

El misteri de la Pasqua és també el misteri de la nostra filiació divina. És així com sant Pau ho expressava en la seva predicació missionera: *Déu, ressuscitant Jesús, ha*

complert en bé de nosaltres, els fills, la promesa feta als nostres pares. És allò que diu el salm segon: «Ets el meu fill, avui t'he engendrat.» Crist, morint i ressuscitant per nosaltres, ens ha aconseguit el do que nosaltres ens diguem i siguem de veritat fills de Déu. Som fills de Déu en el Fill estimat del Pare. El Verb etern de Déu s'ha fet home com nosaltres, s'ha abaixat fins a la mort, i mort en creu, per tal de portar-nos a la condició de fills. Aquesta realitat de fills adoptius de Déu arriba al cor de la persona per la fe i el baptisme. Per això en aquests moments fóra bo de fer present tot el treball per portar a la fe per la predicació, l'ensenyament i l'exemple que, en la seva vida sacerdotal, va fer el nostre germà, Mn. Manuel Mirasol. Quant de bé fa el sacerdot amb la predicació i els sacraments! Aquesta realitat no la podem copsar del tot mentre caminem per aquest món. En l'altra vida, en les estances eternes, el Senyor ens farà saber tot el do de gràcia seva que ha passat per les mans dels seus sacerdots, dels qui han deixat les seves mans, els seus llavis, el seu cor, tota la seva persona, per tal que Crist visqui enmig dels homes.

Un sacerdot de Crist ha estat cridat a la casa del Pare. Un home que va esmerçar tota la seva vida al servei dels germans, a fi que ells tinguin vida, i vida a desdir. En l'evangeli d'avui hem escoltat com Jesús diu a l'apòstol Tomàs: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida; ningú no arriba al Pare si no hi va per mi.* Aquest és el sentit més profund de la vida del sacerdot: que Crist visqui i regni en el cor dels homes i dones. Aquest és el tot de la vida i del ministeri dels sacerdots. Podem fer altres coses i les hem de fer; però sempre sense oblidar el nostre ésser més profund: ser transparència de Crist. El nostre germà ho visqué amb zel i amb donació generosa. Qui ocuparà ara el seu lloc? Ni com a bisbe, ni com a preveres, ni com a fidels cristians no podem restar impassibles davant la manca de preveres al servei de les parròquies i comunitats. El sacerdoti és insubstituïble per a l'Església i per al món. La manca de sacerdots significa que molts, començant pels més pobres, restaran sense el servei del qui fa present Crist, sacerdot, pastor i espòs de la seva Església. Ens pertoca a tots de pregar perquè el Senyor tingui pietat de nosaltres i ens faci el do dels ministres que necessitem per tal que el Regne de Déu es faci més i més present entre nosaltres. Però també ens pertoca de crear una cultura vocacional, principalment entre els infants i joves, en la qual el cristià sap que té una vocació i una missió que ha de descobrir en l'escolta del Senyor, que parla en el més íntim del seu cor. El moment de la mort d'un germà, en el moment de la seva entrada al Regne de Déu per a rebre el premi dels qui han estat fidels servidors, és l'hora oportuna per a demanar al Senyor el do de les vocacions sacerdotals. No perdem aquesta ocasió de gràcia per intercessió dels qui han estat servidors en el sacerdoti d'aquesta nostra Església.

Maria fou la primera a rebre l'anunci de la Pasqua. Ella, que estava ferma al peu de la creu, compartint el sofriment del seu Fill per la salvació de la humanitat, ara, en la Pasqua, la contemplem com la que és enfortida en la fe i l'esperança del misteri salvador pel mateix Crist ressuscitat. A ella, doncs, li demanem que ens ajudi en aquests moments de dolor per la mort del nostre germà, Mn. Manuel Mirasol, amb l'esperança de la vida eterna i de la resurrecció. També li demanem que sigui, per al nostre germà que ens ha deixat, mare i que el porti de la seva mà davant el seu Fill, Jesucrist, Senyor i Jutge del món i de la història, Rei d'amor i de justícia, Rostre de la Misericòrdia del Pare. Amén. Amén.